

Byla-li do výroku rozsudku pojata doložka, že jde o pohledávku, na niž se vztahuje úleva podle vládn. nař. čís. 251/35 Sb. z. a n., může si do toho stěžovati jen žalobce.

(Rozh. ze dne 10. července 1936, Rv I 1594/36.)

Nižší soudy ponechaly směnečný platební příkaz proti žalovanému v platnosti v rámci vládn. nař. čís. 251/35 Sb. z. a n.

Nejvyšší soud nevyhověv dovolání uvedl v otázce, o niž tu jde, v

důvodech:

Pro dovolatelův názor, že měla býti žaloba zamítnuta jako předčasná, není opory ve vládním nařízení čís. 251/35 Sb. z. a n. Při výkladu tohoto vládního nařízení jest hleděti k tomu, že jde o normy výjimečné. Nevylučuje-li jejich formulace každou pochybnost o jejich dosahu, vyžaduje jejich výjimečná povaha výklad restriktivní, tedy výklad, který by pro věřitele byl spojen s nejmenší újmou, ovšem pokud se tím nemaří účel zákona. Z ustanovení § 20 vládn. nař. čís. 251/35 Sb. z. a n. plyne, že i pohledávka, vybavená úlevami podle tohoto vládního nařízení, jsouc sporná, může býti žalována. Už toto ustanovení vylučuj: názor, že poskytnutí úlev má dáti dlužníku právo, aby se domáhal zamítnutí žaloby pro předčasnost, neboť oprávnění k této námitce by účel § 20 vládn. nař. mařilo. Nelze však ani souhlasiti s názorem, že by nebylo místa pro žalobu o plnění, ovšem se zachováním dlužnickových práv na úlevy, nýbrž že by byla přípustna jen žaloba určovací. Pro tento názor není v ustanovení onom podkladu a předpisy §§ 18 a násl., jakož i o exekucním opatření §§ 24 a násl. téhož vládn. nař. mluví proti tomu, ježto úleva může pominouti, pro kterýžto případ by věřiteli scházel vykonatelný exekucní titul. Nemůže býti účelem právní úpravy, aby byl věřitel nucen tutěž pohledávku uplatňovati dvojím sporem. Nebylo proto důvodu zamítnouti žalobu pro předčasnost. Doložkou připojenou v rozsudkovém výroku došla vyjádření skutečnost, že se na zažalovanou pohledávku vztahuje úleva při splácení podle vládn. nař. čís. 251/35 Sb. z. a n., ovšem za předpokladů v něm uvedených. Dovolatel ve svých právech není samotnou touto doložkou dotčen, a nemůže si proto stěžovati na její připojení. Dotčena by byla jen žalobkyně, která však doložku rozsudkového výroku v opravném řízení nenapadá.

Čís. 15352.

Soud nemůže z moci úřední přihlédnouti k nenamítané obraně více souložníků přípustné dle práva německého.

(Rozh. ze dne 30. července 1936, Rv II 573/36.)

Nižší soudy uznaly podle žaloby, již se domáhala nezl. žalobkyně, narozená v Německu a říšskoněmecká státní příslušnice, s matkou, taktéž německou státní příslušnicí, v Německu trvale bydlící, proti žalovanému čsl. státnímu příslušníku uznání otcovství a placení výživného. Spor byl řešen podle práva v Německu platného.

Nejvyšší soud nevyhověv dovolání uvedl v otázce, o níž tu jde, v

důvodech:

Otázka, zda soud měl z úřední moci přihlédnouti k námitce plurium concubentium (více souložníků), není otázkou práva hmotného, nýbrž procesního. Předpisy zákonů procesních jako předpisy práva donucovacího mají v tuzemsku výlučnou platnost bez rozdílu, zda jde o zdejší nebo cizí státní příslušníky. Ustanovení §§ 34 až 37 obč. z. platí jen pro právo hmotné, nikoliv pro právo procesní (Sb. n. s. 3714, 4541, 12729), platí proto pro projednání tohoto sporu zdejší civilní řád soudní a nesměl proto odvolací soud k námitce přihlédnouti, poněvadž nebyla žalovaným v řízení v první stolici včas uplatněna ani přímo, ani nepřímo a jde o novotu v odvolacím řízení nepřipustnou (§§ 482, odst. 1, 513 c. ř. s.).

Čís. 15353.

K pojmu »dluhů patřících ke jmění« ve smyslu § 1409 obč. zák.

Přejímatel jmění neručí nemanželskému dítěti za závazek zcizitelův plnění tomuto dítěti výživné.

(Rozh. ze dne 14. srpna 1936, Rv I 1888/36.)

Otec žalobcův Josef P. st. postoupil svému synovi, žalovanému Josefu P. ml., celý svůj majetek za částku 66.700 Kč, kterážto částka byla vyrovnána tím, že žalovaný přejal dluhy svého otce ve stejné výši. Opíraje se o předpis § 187 III. díl. nov. domáhá se žalobce na žalovaném jako přejímateli jmění nemanželského otce žalobcova placení výživného. První soud uznal podle žaloby. Odvolací soud žalobu zamítl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Jde o řešení otázky, zda lze návrh žalobcův proti žalovanému vyzovati z ustanovení § 1409 obč. zák., jehož se žalobce v první stolici výslovně a jediné dovolával. Odvolací soud odpověděl na tuto otázku správně záporně uznáv, že tu jde o dluh zcizitelův s jměním nebo podnikem na žalovaného převedený nikterak nesouvisící. Podmínkou, aby nastalo ručení podle § 1409 obč. zák., je, aby dluh patřil ke jmění nebo podniku. To plyne z výslovného znění zákona a stálá judikatura nejvyššího soudu se podle této zásady řídí ve shodě s důvodovou zprávou